

[Chr. Hansen.]

nedsætte, og som skulde føre Tilsyn med de Midler, Teatret skulde have til sin Drift. Dengang var der Ængstelse for, at dette Udvalg skulde faa for meget at sige og skulde gribe forstyrrende ind over for Teaterchefen. Men vi fik dog saa meget Kig ind bag Kulisserne, at vi kunde se, der var Penge at spare derhenne, hvis Administrationen tog alvorligt fat. Naar Budgettet er 3 Mill. Kr. og Lønningerne ligger omkring 1 400 000—1 500 000 Kr., saa er der dog et lige saa stort Beløb tilbage til Køb af andre Tjenesteydelser og Varer. Dèr er noget at passe paa, saa Pengene bliver udnyttet, som de bør og skal; naar der opføres nye Stykker, maa man paase, at der ikke bruges mere end nødvendigt.

Jeg skal ikke komme ind paa de gamle Forhold, men skal kun nævne, at Teaterchefen jo kom fra en Kontorstol i Ministeriet. Der er lige saa megen Forskel mellem denne Stilling og saa at være Leder af et Teater, som der er paa Nat og Dag. Han kom altsaa ind her til denne Administration, hvor der var ansat 400—500 Mennesker, og hvor der var meget at varetage. Det er klart, at der skal Tid til at sætte sig ind i saadanne Forhold. Da der var gaaet $\frac{1}{2}$ Aar, var Teaterchefen klar over, at vel skulde Menneskene derovre behandles humant, men der skulde samtidig administreres med en fast Haand, hvis ikke Pengene skulde flyde ud til ingen-ting. Derfor glædede den Dagsbefaling mig, som Chefen udsendte, at intet maatte bruges, intet købes uden hans Tilladelse. Det viste sig, da han havde faaet fat paa Administrationen, at han forstod at sætte hver paa sin Plads derhenne; Uroen er forsvundet, der er Orden i Sagerne, og jeg er ikke sikker paa, at Teaterchefen ikke naar saa vidt, at han kan nøjes med et endnu mindre Tilskud — det er Vejen fremad. Da vi i Kommissionen fik Meddelelse om, at man kunde nøjes med et mindre Statstilskud, blev vi glade, men vi skulde jo et Skridt videre. Vi var klar over, at Teatret ikke fuldt ud kunde bære sig, og at vi helst skulde endnu længere ned med Statstilskuddet. Da kom Tanken frem om Oprettelse af en Fond til Støtte af saavel Teatret som Musiklivet og anden Kunst. Diskussionen blev ført frem og tilbage. Nogle mente, at Radiofonien skulde give et fast Tilskud til Teatret. Jeg for mit Vedkommende og flere var herimod. Jeg vilde ikke være med til hverken at tage $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. eller mere fra Radiofonien til Det kongelige Teater; det var jo slet ikke sikkert, Teatret fik Brug derfor. Jeg var derimod stemt for at oprette en saadan

Fond, thi vi har jo set, at mangen en Gang faar en Rigmand Lyst til at give nogle af sine Penge til slige Fonds. Vi kom da ogsaa til det Resultat, at Fonden vilde have stor Betydning for Kunsten og for Musikken, og derfor enedes vi om at henpege derpaa i Betænkningen. Naar man opretter en saadan Fond, er man jo ogsaa nødt til at lægge Penge i den til at begynde med, og vi endte med at foreslaa, at Radiofonien skulde give noget til denne Fond. Man hævdede, at der var ikke megen Mening i, at en Statsinstitution som Det kongelige Teater betaler 250 000—300 000 Kr. i Skat om Aaret med en Indtægt af ca. 1 400 000 Kr., medens Radiofonien, der har en Indtægt af over 5 Mill. Kr., ikke betaler en rød Øre i Skat.

Der var 100 000 Kr. tilbage — hvad Ministeren har gjort Rede for — af de Penge, som det i 1930 blev vedtaget at give til Teatret, og Kommissionen mente derfor, at det kunde være rigtigt at foreslaa Ministeren at henlægge disse Penge til Fonden. Disse Tanker blev slaaet fast i vor Betænkning, og vi er glade for, at Ministeren har bygget sit Lovforslag derpaa; jeg tror, det er sundt og fornuftigt. Jeg tror heller ikke, Radiofonien vil vride sig derved. Jeg husker, at i 1924—25, da jeg sad i Finansudvalget, kom den daværende og nuværende Trafikminister til Finansudvalget med et Forslag om, at Staten skulde gribe ind over for Radiofonien, thi alt var dèr ganske planløst; han mente, at Radiofoni var noget, der vilde gribe stærkt om sig, og at det derfor var nødvendigt, at der blev taget fat paa det Omraade. Og han udtalte netop dèr meget stærkt: de to Institutioner, Det kongelige Teater og Radiofonien, vil kunne støtte hinanden, han hævdede, at Radiofonien havde Brug for Musik og Sang, og at Det kongelige Teater kunde levere denne Vare til Radiofonien. Det blev ikke modtaget med Begejstring, men snarere med Surmuleri; man mente ikke, Radiofonien havde nogen Fremtid for sig. Men Ministeren holdt fast ved sit, og det lykkedes ham jo at faa Tilslutning til sit Forslag. Der var ikke heller mange dengang inden for Radiofonien; der var nogle faa Tusinde Lyttere, og der havde dannet sig nogle enkelte Foreninger. Først da Staten greb ind og bragte Plan i det, voksede Radiofonien, og naar man nu kaster et Blik paa de 8—9 Aar, der er gaaet, vil man se, hvor meget der er naaet. Der er nu over de 500 000 Lyttere, og der er bygget for en 6 Mill. Kr. i en Periode, hvor man har haft en dyr Husleje at betale og andre store Udgifter. Naar man ser det, maa man sige,